

מסורת הש"ס

(א) וְחִסֵּם לֹא; (ב) שֶׁסֶּם [כָּבֹד];
(ג) בִּצְיָה [כח: ד'] [לְקַח];
(ד) יִמְמוּת כח. צ"ק כד. סוֹכֵה
[יח:]; (ה) בְּהִרְאָ"שׁ לִיתָא וְעַיִן
כִּרְבֵּץ אֲלַפְסִין; (ו) פְּסָחִים מ:
(ז) צִמְחָא: עַם פְּסוּלָה,
(ח) וְשֶׁסֶם [כָּבֹד]; (ט) [פְּסָחִים
עוֹי]; (י) [דף מ:];

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. דהא טעמי דפליגין
 יניהו, דאילו דבר שאין
 מתקבץ, תמכין, ואילו (מתקבץ)
 למלאכת איסור כלל
 המלאכה היתור הוא
 נסוק, ואפשר נמי לא
 צביד איסור כלל, ואילו
 מלאכה שאינה צ"ל,
 מתקבץ הוא לעשות אותה
 ממש ועושה
 אותה, אלא שאין כוונתו
 לעשותה לצורכה ולהותיר
 ידו בבילה נקראת
 מלאכה במשכן. רש"י.
 כ. דקאמר לקמן ד"ל
 נכנס סתם חסד הוי כ"ל
 שש, ועוד דאי היה כלי
 שאין,
 מאי שנא
 אבמטין, והייתי טעמא.

[illegible]

כירה פרק שלישי שבת

מוסר. שאין מתכוין לכך: **הגהה של מהרש"א** שמשליכין לחוך פסולת» של ברזל דלא שייך כצויה מדאורייתא ומדרבנן אסורה והיכא דליכא נזקא לרבים לא גזרו על השבות: **אבל לא של עץ.** דאסורה לדאורייתא היא וחייב סקילה: **אפילו של עץ נמי.** דהא לרבי שמעון

ומלאתה שאינה צריכה לגופה פטור
ועליה וכל כיבוי אינו צריך לגופו
חוץ מעשי פתמין או מההבוי
הפחילה: הלכך. כיון דאמרת לא
וגורו צבות דכיבוי מתכת במקום
הזוהר דרבים: קוץ בנשות הרבים
ומוליכו פחות פחות מד' אמות. עד
לשיטתן לקטנו לצידי רשות הרבים לאיסורא
הוא: ובכרמלים. דלטול
הדידה דרבין: אפילו טובא. יעשינו
אחת: חמין לסוך לזון.
דקסבר תתאה גבר ואין החמין
אין הוון אלא מפשיין:
ולא לסוך חמין. שהתחמנים
העליונים דתתאה
גביר: צדום. דלשתיה קצעי להו
וולא ניהא ליה שיחמו הרבה ועוד
דכלי שני הוא: אוסר. אפילו חמין
למתוך זון: ספל הרי הוא כאמבטי.
על גב דכלי שני הוא הואיל
לשתיה אלא הרחיה אסרי
ויהא ליה שיחמו הרבה וגמירי
בשתיה רחיה בחמין ליכא.

בצמחיה. דהא לרבי שמעון אש
חמין לתוך זון אסור לא משכ
חמין שהומו ואפילו מע"ש
יהיו צריכין להפיג רמיחתן ואם
לא ירחיקו אפילו פניו ידיו ורוב
החמין: **יח סברא ר' שמעון**
קאי. דלא שרי מ"ק אלא חמין לא
זון ואמא איהו ואסר אף ה
לתוך זון: **ארישא קאי.** לשם
זיווג לתוך חמין דקשרו ב"ה קאס
מתני' שהעניין. מן הא
מרוסין. בין השמשות: לא
לחפון צלילן. משתחשך דכלי רא
כל זמן שרומח מבשל
אכל

אדם קיתון של מים לתוך
חמין: מתני' ¹⁰האילפס

ונמי הא מבשל כדי קליפה כמו שאפרש לקמן בעה"א אלא נראה כ
שדרך ליתן המועט במרובה^א ולכן אין מבשלים החמין המועטים כלל
שהחמין של מטה מרובין ומתעריצין בהן הזונין המועטין ומתבשש
שני ולא היו כהוא אמבטי לעיל^א דקאמר בקשתי להניח פך בא
ראשון אמאי אינו כאמבטי ודכוותיה אמבטי הו' כלי שני ועוד דאי ב
שהוא לשתי דומיא דכוס ומדנקט אמבטי משמע דכלי שני איירי ו
הואכינא למיגור להרואה אפון חמין כל פך כסור דכלי ראשון הוא וצ
באמבטי שהוא שני לא יתן לתוכו מים אלא דממנ' מיירי בשמי
אמר"ש קא' ה"יני דוקא למאי דס"ד לרב יוסף מעיקרא^א אבל למ
מנסיא כז"ה דאפילו זון לתוך חמין מותר ואמאי ממנ' דשריא לתוך ה
דלרישא קאי ואסר בזמן זון לתוך חמין^א מאי קמ"ל רב יוסף דספלי
כוותיה וי"ל^א דרב יוסף לז"ה אתא לאשמעין דשרו בזס"י: **גו'ת**
אינו כאמבטי ואמאי אינערין גמי רבי חייא למימני תרוייהו וי"ל דה
כאמבטי ה"א דקא' אר"ש גמי מנסיא דאסר באמבטי אפי' לתוך
לתוך חמין ה"א דאסור ואפשר שהיא לעיל היינו דה דאכל אלא שקי
ואס"ת דאמר לעיל (דף מ:) טול בכלי שני ותן אבל דכלי ראשון

ד"ר ש בן מנסיא אצטריכא לי' למתניי' ולא ו אליבא דהלכתא קאמר לה. רש"א.
ד"ר ואסרי באמבטי. רש"א.

מב.

אפילו של עין נמי. ואם תאמר ומאי ס"ד למקשה וכי משום דקבר שמואל כרבי שמעון באין מתכוין יסבור כמותו במלכה שאינו צריך לגופה^א וי"ל דס"ד למקשה דודאי הא בזה תליא משום דקבר רבי יהודה למלכה שאינו צריך לגופה כייב

עליה היכא דמתכוין בשאין מתכוין נמי החמירו חכמים אבל לרבי שמעון דפטור עליה מן התורה אף במתכוין לא חש לאסור מדרבנן כשאין מתכוין כיוון דמתכוין עצמו ליכא אלא איסורא דרבנן ומיהו לפי האמת לאו דאזכא תליא דשמואל א"ר ע"ג דבמלאכה שאינה צריכה לגופה סבר רבי יהודה דחייב [מתוך] באין מתכוין ולרבי יהודה נמי אסור אין מתכוין אפילו בגרירה דמתכוין עצמו לא אסיר אלא מדרבנן כדלמחר לקמן ובשילהי כל הדמיר (נחמס) דף טז: ע"ג) דלמר שמואל המתנדב י"ן מציאו ומולפו ע"ג האשים ופריך והא קא מכבה ומשני דסבר דרבי שאין מתכוין מותר ופריך כי הכא דלמר שמואל מכבין גחלת של מתכת אבל לא של עץ והשתא אומר רשב"א דפריך מכ"ש דכיון דסבר שמואל דמלאכה שאינה צריכה לגופה חייב א"כ סבירא ליה נמי בשבת דבר שאין מתכוין אסור דלכא דהמקשה דהס' דהא זהא תליא כדו מקשה דהכא וכיון דבשבת אסור אין מתכוין כ"ש דעלמא אף המלאכה דמשמע דאי הוי סבר שמואל מלאכה שאינה צריכה לו פטור עליה הוה אחי שפיר ואמאי והא מלאכה שאינה צריכה לגופה בשאר איסורים דלאו שבת חייב עליה וכיון דסבירא ליה דהא זהא תליא א"כ אמאי קאמר הס' דבר שאין מתכוין מותר: ונראה דהם חמין דתור צונן. (א"ר)

בכלי ראשון לחמין לתוך זון
 אינו מבשל כמו שאפרש ולא זון לתוך
 חמין אפילו בכלי שני^ג דגורי ב"ש כלי
 שני אטו כלי ראשון^ד וצ"ה דפליגי ושרו
 זון לתוך חמין היינו דוקא בכלי שני
 כדקמין דצ"ה ככוס משמע דבכלי
 ראשון מודו צ"ה ולא משום דסברה
 הך צרייתא דתמאה גבר כדפירש
 בקונטרס דאם כן יקשה מהכא למד^ה
 ויעילאה גבר ולמאן דלמך תמאה גבר

שאמר ר"מ דחמין לתוך זון משמע שהזנונין של מטה מרובים
 פי' שמתערבין בזנונין המרובין ומתבטל חמימותן ולא זון לתוך חמין
אבר באבטמי בו. נראה דהאי אמצטי איירי כגון שהוא כלי
 טעי מדקאמר ספל אינו כאמצטי והאי ספל ע"כ כלי שני דאי כלי
 זבטי שהוא כלי ראשון איירי לא הוה ליה למינקט אמצטי אלא מיחס
 זבטי לפלוגי כלי שני בין כוס שהוא לשמיה לאמצטי לפי שחמין הרבה
 יוני' דנקט בזיחס שהוא ראשון לא יתן לתבוס מיה הוה מני' למימר
 פלוגי בין מיחס לכוס: **במי סברת ר"ש בן מנסיא אסיפא קאי**
 דמסקי' דספל אינו כאמצטי קאי' אסיפא זכוס וסבר שפיר ר"ש בן
 סס אליבא דהלכתא דהלכה כר"ש בן מנסיא^א וא"ת למאי דסלקא דעתך
 וירי הוא כאמצטי כוס נמי הרי הוא כאמצטי לר"ש בן מנסיא דהלכתא
אדרם קיתרון ש"ל מים. וא"ת ואמאי לא מייתי דרייתא לעילי דספל
 גא' קמ"ל בין חמין לספל זון בין זון חמין דההיא דספל אינו
 זון ועליה קאמר דספל אינו כאמצטי וש"ת חמין לתוך זון אבל זון
 ונקט לישנא דרבי יוסף דמיימי עלה: **שאי' הרה דמפסיק ברי**.
 ג' דמפסיק מנא וי"ל דהתם בכלי ראשון והכא דבכלי שני שאני:

שאסור לתת בתוכו צונן מועטין בהיות חמין בו כדי שיחמו אלא מרובין כדי להפשיר[ם], כי המיחו ואמבטי וכוס שמתחממין בכלי אחד ומעריין בתוך הללו לפיכך מותר שנמצאו כלי ש

(א) עי' ביאור דברי רבינו ז"ל בחידושי הרשב"א ז"ל ד

עין משפט
נר מצוה

לָא א ב מ״י פֿאַ מהל'
שבת הלכה ז ופי״ב
הלכה ב טוש״ע אר״ח ס״י
שלד סעיף כז:
לד ג מ״י ש פֿאַ הל' ז
טוש״ע אר״ח ס״י שח
סעיף יח:
לה ד ה מ״י פֿכ״ב מהל'
שבת הלכה ו טוש״ע
אר״ח סימן שיח סעיף יב:
לו ו מ״י ש טוש״ע שס
סעיף ט:

תום' ישנים

(א) עוד נוכל לומר דחמין לתוך זון דוקא בכ"ש שרי ב"ש אבל בכלי ראשון אסור אטו זון לתוך חמין:

דבינו חננאל

ואקשין ‏ **למראן**
שמואל רב שמעון והספר
שמואל מבכין חתול
מחבר מברה"י שבטיל של
זמנו בה רבם באל נחלת
ש עץ לא, ואילו ריש סבר
אפילו של צמח לפי
אין מחבון נחלת
רב של ירוק וכו' ואינו
ספר ר' שמעון, ואיך
נעולם כר' יהודה סבירא
לילה חזק מאלבא שביא
לחיה גופה חייב עליה,
למחור בה ריש כר' הוב
נחלת כגון דאיתא חשבו
נחלת של מתכת בזמן שהיא
המה וריא חשורה והוראה
לחיה דומה שהיא צוננת
כל שפאן כל דאמריית
נחלת לחושטו נמצאו בין
אדם ניווקין כל לפיכך מותר.
כל הנחלת של עץ אם
חסור והממיתה נכתב כר'
איהנא חזק ודא אדמריית
כל כל הורה והא חתורוק
ממנה, ומכל פנים אין אדם
ניקוח שהשורה כן חזק
הדאמריית מתקריבן ממנה,
לפיקח המכבד הורה חייב,
לפיקח היה שפואל אדם
בנחת של עץ. ומדוקה
רב רבינא קרי ברה"י
מולריכו חות פחות מ'
חזק ואע"י רב שהפואל
לחיתת רב כמאסור, חזק
קרייל כשפואל דאמר
מבלכארה שאינה צריכה
לגופה פחות כר' יהודה,
דברב שאן מחבין כר' רב
שפעי, ומדבר חזק אורבינא
ששפעי מנייהו דהלכתא כ'
שפעי. פסקא אבא נתן
זא חלובי וא לתוך חכוס
ל' להשפיע. ח"י (לא
ית) [נתן] און חזק חזק,
[זא] און] לתוך חזק,
כר' מהמירין כר' רבוקמיס,
לזה דריש כן מנסא
שאסור, כלומר לא נתקל
ש"י ב"ה אלא פסול רב
חזק. ואע"י דאמר רב
אנסין הלכתא כן ששוען כן
מנסא, חזק דאמר רב הונא
לדבר רבא אל קדי
וימני, כבד כמר ורבינא
עבד כמר מהתי ר' חייא,
דתי ר' חייא און אדם
חזק כן מים לתוך סל
כר' שאן מתי לא נתקל,
הונא ואמר ליה מיעה חזק,
לכומר מיעה און קיתון של
מים לתוך סל של מים כן
חזק און קיתון כן פון
חזק. קרייל כחתייהו
דאיתן בתיא, ומעשה ר'
זא ומד סל ואבטכס וכו'
זא ומד סל ואבטכס וכו'

ש'אטור לתת בתוכו צונו מועטין בהיות חמין בו כדי שיחמו אלא מרובין כדי להפשיי[ן]. כי המיחם הוא עצמו מייחם, אבל ספל ואמבטי וכוס שמתחממין בכלי אחד ומערין בתוך הללו לפיכך מותר שנמצאו כלי שני, וקיייל כלי שני מותר.

(א) ע"י ביאור דברי רבינו ו"ל בחידושי הרשב"א ו"ל ד"ה גמלת של מתכות ע"ש היטב.